

A csalóka felejtésről

PÁRATLAN OLDAL - LXIX. évfolyam, 15. szám, 2025. április 11.

Arról a kibogozhatatlan történetről, hogy akkor most van-e hangágyúja a szerb rendőrségnek stb. (nincs, de van), használták-e a belgrádi tüntetéseken (igen, de nem úgy), vettek-e (nem, de a raktárba bekerült), és szabad-e használni (nem, de valamire igen), az a sztori jutott eszembe, amikor 1991-92-ben jugoszláv/szerb katona voltam, és mesterlövésznek soroltak be a szakaszban, mert a legalacsonyabbakat annak szokás, hogy jól elbújhassunk, s ne lásson az ellenség.

Ez eddig igaz, de kiképzést sem kaptam. Jó, kaptam, de nem sokáig, mert írnok lettem. És senkire se lőttem, ez is így igaz, de céltáblára igen. És csak rövid ideig volt nálam használatban (mikor hogy, már nem emlékszem, néha a szerb verziójú Kalasnyikovot kaptam meg sorakozáskor), és különben sem kaptam hozzá lőszert. Jó, gyakorlaton igen, de nem használtuk, de amikor igen, csak ott, és csak hármat, mert drága, darabja egy márkába került (pedig tíz fér a tárb). Különben sem kaptam hozzá optikai távcsövet, amikor meg igen, akkor nem tehetük fel, nehogy megsérüljön. Jó, feltettük, de csak azért, hogy gyakorlaton gyakoroljuk a nézést, de akkor lőszert nem lehetett betölteni. Ha igen, akkor a távcsőt nem volt szabad használni, különben is, amikor a többi szakaszból a mesterlövészek használták, én már rég írnok voltam, és pisztolyom volt. Arra viszont nem képezték ki sose, de adtak hozzá lőszert, hogy használjam az úton, ha kell. De nem használtam, csak benyomtam a tárat a buszban Belgrád előtt, de nem töltöttem csőre. Jó, betöltöttem, de csak hogy kipróbáljam. Jó, és elmentünk a Dunáig egy kamionnal, felszerelve, de én nem mentem el Vukovárig. A többiek igen, jó, ők igen, de akkor már fel volt szabadítva, vagy elfoglalva, különben is, a horvátok mondták, hogy vége a háborúnak. Jó, nem volt vége a háborúnak, mert a horvátok még visszalóttek, a szakaszom meg nem lőtt vissza, mert sötét volt, és nem volt éjszakai látókészülékük. Jó, lóttek néha, de nem úgy. Volt, aki véletlenül a lábába, mert félt. Jó, nem félt, azt mondta, hanem csak elsült a puskája lefele, mert mégis betöltötte, és rosszul állította be az optikát, a lábába. Amikor kihallgattuk a titkosszolgálati tiszttel, azt mondta, hogy nem pontosan emlékszik valamire, vagyis a semmire. Különben is, hivatalosan az egységünk nem volt ott. Jó, ott volt, de nem úgy volt ott, csak látogatóba', nem hivatalosan. Amúgy is csak az önkéntes foglyokat kellett elhozni a Nagybecskerek melletti Begejcibe, egy istállóba, ami már nem volt istálló, tehát fogolytábor se lehetett, mert egy ólba nem teszünk be nemzetközi jogilag senkit. Nem is lett ott megverve senki, mert aki egy széken ül lekötözve, azt nem verjük meg, csak magától elesik, és hát nem hal meg, hiszen egyezmény van erre, és ha meghalt, hát ki nem hal meg egyszer? Szóval, ha ilyesmi nem történt meg, miért történne meg bármi egy hangágyúval? Vagy egy visszamenőleg hatályos törvénnyel? Már elnézést, szinte gyerekek voltunk, ott se voltunk, s utólag is véd bennünket az Alaptörvény meg nem hozott szakasza a ránk káros tartalomtól, lásd Pride. Jó, akkor még az se volt, de lehetett volna.

Tehát: hát emlékszem én mindenre? Akkor mit csodálkozunk, hogy a szerb elnök meg a belügyminiszter nem emlékszik arra, mit mondott egy-két-három-négy napja. Ha valaki tudja, az emlékezet milyen csalóka, az én vagyok. Egyszer majd előkeresem a fényképet, ahogy nem pózolok a nem mesterlövész puskámmal, különben sem én vagyok a képen, mert tizenkilenc se voltam, és az akkori én nem én vagyok. Ugyanúgy egy önkéntes program keretében nem én vagyok az izraeli hadseregben, Beér-Sevában, ahol szintén nem voltam, és nem egy raktárban rakosgatom a muníciót.

Nem én leszek az sem, aki kimegy a Pride-ra, lefilmezik az arcfelismerő arcágyúval, bírságot kap. Én már rég nem leszek én. Amikor Witold Gombrowicz a *Naplójában* arról írt, hogy „én, én, én, én”, nagyot tévedett. Jó, nem. Vagy mégis.

